

Sygn. akt VII U 2518/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant p. o. prot. sądowego Katarzyna Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 roku w Lublinie

sprawy Z. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 29 października 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2518/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 24 października 2014 roku nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy (decyzja - akta rentowe ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. J., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. Wskazał, iż jest niezdolny do pracy i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy na tą okoliczność (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Z. J., urodzony w dniu (...) jest z wykształcenia kierowcą – mechanikiem. Przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę zgodną ze swoimi kwalifikacjami. Do dnia 24 listopada 2012 roku był zatrudniony na stanowisku kierowcy – mechanika, zaś w okresie od 29 grudnia 2012 roku do dnia 28 grudnia 2013 roku otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych (bezsporne).

W dniu 25 września 2014 roku Z. J. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty. Do wniosku dołączył zaświadczenie o stanie zdrowia oraz dokumentację medyczną dotyczącą leczenia kardiologicznego, diabetologicznego oraz neurologicznego (k. 1-13 akt orzeczniczych) Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 9 października 2014 roku, wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy (k. 14 a.o.). Na skutek wniesionego przez niego

sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 24 października 2014 roku nie uznała skarżącego za niezdolnego do pracy (k. 16 a.o.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż Z. J. przebył chorobę Scheuermanna z przetrwałymi niewielkimi zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa piersiowego, obecnie stwierdza się też u niego umiarkowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z okresową – pozycyjną niedomogą bólową bez zaburzeń neurologicznych, łagodne okresowe zawroty i bóle głowy, nadciśnienie tętnicze II st. WHO, stenokardię czynnościową oraz niedomykalność zastawki trójdziałelnej serca bez znaczenia klinicznego. Nadto u wnioskodawcy występuje retinopatia cukrzycowa (nie proliferacyjna), astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu, angiopatia nadciśnieniowa obu oczu oraz obrzęk tarczy n. II oka prawego. Choroby zwyrodnieniowe kręgosłupa przebiegają u skarżącego bez zajęcia układu nerwowego – nie stwierdzono bowiem objawów ubytkowych czy drażnieniowych bądź ograniczenia funkcji podporowej kręgosłupa i jego wydolności ruchowej. Stan taki może wymagać okresowego leczenia ambulatoryjnego czy fizjoterapii. W badaniu KT głowy nie stwierdzono żadnych objawów patologicznych z ośrodkowego układu nerwowego, a dolegliwości w postaci bólów i zawrotów głowy mają charakter czynnościowy, a ich nasilenie jest łagodne i nie zaburza długotrwale funkcjonowania. Schorzenia narządu wzroku powodują konieczność koszenia okularów korekcyjnych. PO korekcji stwierdza się prawidłową ostrość wzroku oka lewego i prawego do dali i bliży, prawidłowe jest również pole widzenia (vide opinie biegłych specjalistów w zakresie neurologii, kardiologii i okulistyki k. 13-15 a.s. oraz k. 27-28 a.s.).

Żadne z tych schorzeń w obecnym stanie zaawansowania nie powoduje u odwołującego niezdolności do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie kierowcy – mechanika (opinie biegłych specjalistów w zakresie neurologii, kardiologii i okulistyki k. 13-15 a.s. oraz k. 27-28 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumentację medyczną oraz powołane opinie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, kardiologii oraz okulistyki.

Sąd uznał zgromadzone dowody za wiarygodne i nie budzące wątpliwości. W szczególności nie budziły wątpliwości dokumenty medyczne, z których wynikał stan zdrowia wnioskodawcy. W świetle powyższego zdaniem Sądu wywołane opinie są opiniami kompletnymi i wystarczającymi do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Biegli przebadali wnioskodawcę, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną dołączoną do akt sprawy oraz okazaną w trakcie badania przez wnioskodawcę i szczegółowo omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia i posiadanych kwalifikacji badanego. W sposób wyczerpujący i dostatecznie przekonujący uzasadnił, dlaczego w jego ocenie dolegliwości skarżącego nie ograniczają obecnie jego zdolności do pracy. Wnioskodawca nie wymagał hospitalizacji, funkcje kręgosłupa pomimo stwierdzonej choroby zwyrodnieniowej są zachowane, a w okresach zaostrzeń dolegliwości może on korzystać z leczenia farmakologicznego. Leczenie farmakologiczne daje też dobre efekty w zakresie leczenia schorzeń kardiologicznych u skarżącego. Nadciśnienie tętnicze jest obecnie wyrównane i nie powoduje powikłań narządowych. Stan wzroku skarżącego, uzyskany po korekcji okularami również jest zadowalający. Biegli odnieśli się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej. Wskazali na stabilny przebieg chorób wnioskodawcy i brak istotnego obniżenia zdolności do pracy, wskazując że w okresie zaostrzenia dolegliwości istnieje możliwość leczenia w ramach zasiłku chorobowego.

Opinie te nie były skutecznie kwestionowane. Wnioskodawca wskazywał wprawdzie, iż nie zgadza się z jej treścią, lecz nie wskazał konkretnych zastrzeżeń i nie złożył żadnych nowych wniosków dowodowych.

Należy jeszcze raz podkreślić, iż opiniujący w sprawie biegli nie mieli żadnych wątpliwości, że wnioskodawca jest osobą zdolną do pracy. Biegli sąt uznanymi specjalistami w zakresie chorób występujących u wnioskodawcy. Z tych względów Sąd uznał, że opinia przedstawia wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99).

W tym stanie rzeczy odwołanie Z. J. należało uznać za nie zasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przy czym przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W sprawie niniejszej ustalono, że Z. J. nie jest obecnie niezdolny do pracy, a zatem brak jest podstaw do ustalenia mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegli stanowczo stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawcy nie uniemożliwia ani nie ogranicza jego możliwości wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i dotychczasowym doświadczeniem zawodowym. Decyzja organu rentowego odmawiająca wnioskodawcy przyznania dochodzonego świadczenia jest więc prawidłowa.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.